

Autobiografie

Sunt născut la Constanța la 19 iulie 1911 unde sănătatea mea, Inginerul Alexandru Raevski l-a lăsat la împădurirea regimului Habsburg. Întors în București în 1912 am locuit în str. Nic. Gheorghe 9 pînă în 1925, apoi în str. Traian 49 pînă în 1932 și în str. Orlando 6 bis pînă în anul 1939. Cun primul său an de scoala primară și licență în București terminind-o în 1928. Din cauza sănătății subrede nu am urmat studiile mai departe. În 1938-1939 am urmat cursuri de infirmieră voluntară.

La 28 mai 1939 m-am căsătorit cu Inginerul Barbu Pantazzi și m-am mutat la Brașov unde soțul meu lucra la uzina I.A.R.

În primăvara anului 1940 soțul meu fiind numit Inginer Şef la uzina Baile-Bâicoi (azi Victoria) ne-am mutat la Cîmpina, str. Alex. Lahovary 12 (azi Engels) unde am locuit pînă în septembrie 1944 cînd ne-am mutat în incinta uzinei, soțul meu lucrând pentru froului și urmărean. În tot acest interval de timp nu am fost casnică.

În 1940 s'a născut la Brașov singurul nostru copil, Mihai, azi sefariat la O.C.L. Mint.

La 12 noiembrie 1940 m-am prezentat voluntar
• la spitalul din Cimpina pentru îngrijirea
detinutilor politici, comuniști din ilegalitate, rănit
în închisorile Ieftine în urma evenimentelor.
În 1947, solul meu întocmudește de uzine
Sovietische (postă I.A.R.) din Brăila, ne-am
mutat în comună Bulile, Reg. Brăila unde solul
meu moștenire în decembrie 1945 de la defunctul
șeñ řef. 24 hect. parint. La 1 martie 1949 acest
teren a fost din eroare expropriat (prin decretul
83/1949 nu erau expropriabile doar terenurile
deasupra 50 hect.) și am fost nevoit să picioruim
localitatea mutându-ne la Cumpăning - Muscel
str. Alex. N. Vodă 39, unde solul meu fusese numit
Tehnologie și la uzina I.M.S. în acest timp nu
continuând să fi casnică.

În mai 1957 în urma unui accident de cunecă
solul meu a decedat, iar mie, în urma unui
examen medical mi s-a fixat o pensie de bani de 39,-

În acel an, în urma unei cereri făcute de
Președintele Consiliului de Ministri, să recunoscă că
eroare, domiciliul obligatoriu ce-mi fusese
fixat prin expropriație mi-a fost ridicat.

În prezent nu am și nu am avut nici un fil
de sânge. Nici nu nici solul meu nu am făcut
politică, nu am avut nici unul din noi să fie un
membru al familiei anchetat, judecat sau
condamnat pentru ca că un fapt în ceea ce privește
precum nu am avut nici o suflare care să fi
detinut are-o demnitate în Stat.

Nume meu, Alexandru Recoviță a murit
la București la 14 iulie 1943, înălțat meu a
decedat în septembrie 1962 tot la București unde
am să o sără, Alexandru mantușă din 1943
în cimitirul doctor Zamfir Zamfirice
locuind în str. Spitalului 17 R. 1 Mai.

Reîmîntă despre mine pe de Angelă George
pensionară, și fiica ei Margareta, inginer
agronom, actuală locuind în strada
Alex. H. Văndă 39 Cîmpulung Muscel, precum
și doctorul Gross Gaja de la ministerul Sănătății și
Prenderilor locuită str. Botanica 3 - Buc.

Elena Pantazzi

am fost operată în 1959.

Intristată asistență, tovarăși,

O moarte năprasnică și prematură a rupt în ziua de 22 mai din mijlocul nostru pe inginerul Barbu Pantazzi - un act aparent firesc, din fața cărui nici o viețuitoare nu poate fi scutită, dar care prin condițiile în care s-a produs, a sguduit conștiințele tuturor celor ce l-au cunoscut și mai cu deosebire a familiei, a acelora care timp de 8 ani au muncit alături de el. În anul 1949, cînd tînără noastră uzină avea un colectiv de tehnicieni și ingineri cu totul insuficient pentru sarcinile ce î se trasau, Ministerul nostru tutelar ne-a trimis pe inginerul Barbu Pantazzi, care a ocupat pe cea mai lungă durată a muncii sale, funcția de grea răspundere de mecanic șef.

Cu pregătirea tehnică superioară și dotat cu o putere de muncă inepuizabilă, Inginerul Barbu Pantazzi a avut tot timpul atitudinea soldatului angajat în marile bătălii, lăud greutățile muncii în piept deschis. Munca pentru el a constituit o chestiune de onoare și legată direct de conștiința profesională.

În fata oricărora greutăți, fruntea senină a inginerului Barbu Pantazzi, nu se întuneca, ci căutând soluția cea mai nimerită, nu oprea lucrul sănătate ca rezolvarea problemelor să nu fie definitivă.

Lupta lui pentru muncă, nu a fost nicodată unilaterală sau dirijată pe panta egoismului.

Colectivul de muncitori și tehnicieni a sectorului Mecanic Sef, nu a avut în el un conducător de comandă. A avut un colaborator, un sfătuitor, un tovarăș de muncă, cu care începea orice lucrară și colabora efectiv pînă la terminarea ei.

Cunoștințele lui, bazată pe o temeinică cunoaștere a tehnicii, au fost tot timpul pentru toți o carte deschisă, în care a putut ceta oricine a stat în preajma lui. Prin exemplu de muncă directă, toți cu care au colaborat, au văzut în tov. Mecanic Sef omul dispus să înfrișeze cu hotărîre greutățile interne procesului de muncă.

În întreprinderea noastră au fost repartizați în fiecare an, studenți din Instituțiile Politehnice, dintre cari mulți, după absolvire au rămas ca angajații ai uzinii, în calitate de ingineri-tehnicieni. Toți aceștia au apreciat ajutorul prețios și neprecupeștit care le-a acordat de inginerul Barbu Pantazzi

.///.

datorită cărui fapt au putut învinge o serie de greutăți interne oricărui început de activitate profesională în munci de răspundere.

In sistemul de organizare a întreprinderii noastre, mecanicul şef, face parte din colectivul de conducere.

In această calitate, inginerul Barbu Pantazzi, omul cu cunoștințe multilaterale și-a adus însemnatul său aport, aducînd totdeauna soluțiile cele mai bune, în problemele grele pe care colectivul de conducere le-a întîmpinat în diferite ocazii.

In modestia lui specifică, tot aportul personal, adus la activitatea și desvoltarea acestei întreprinderi, au fost dat colectivului fără trîmbițarea personalității, încadrîndu-se disciplinat normelor uzuale de colaborare și muncă în colectiv.

In ziua de 21 mai, odată cu intrarea lui în uzină, norii grei ai unei fatalități neînertătoare, pluteau nevăzuti în jurul planșetei la care inginerul Barbu Pantazzi și asternuse concepția unei lucrări de amenajare - obligat fiind să confrunta lucrarea cu realitatea de pe teren, inginerul Barbu Pantazzi părăsește biroul, unde lasă vorba că se va întoarce peste cîteva minute și pleacă pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Colectorul de scurgere, care era înscris pe planul de planșetă cu date insuficiențe precise pentru conștiința profesională a inginerului Barbu Pantazzi, trebuia revăzut și studiat în toate amănuntele. Acest colectiv în teren, deși cunoscut bine de el și cercetat în nenumărate rînduri, era o problemă în preajma căreia, nimici, nici chiar inginerul Barbu Pantazzi nu putea întrezări posibilitatea existentă în el, a unui pericol pentru viața de om. Totuși moartea nemiloasă și ascundea în marginea lui, umba hidioasă și a înămat pe omul Pantazzi Barbu pentru care natura cu legile ei aspre și-a spus ultimul cuvînt - cu toate eforturile și dîrzenia depuse de muncitorii aflați în apropierea locului de accident, de a-l smulge din ghiarele distrugerii trupești.

Inginerul Pantazzi Barbu a plecat dintre noi, pe neștătate pe drumul ce nu are întoarcere. În urmă lîui a rămas în golie, un cercetător neobosit în tainele tehniciei noi ne va lipsi. Urmand exemplu muncii neobosite, pe linie tehnică profesională, inginerii și tehnicienii uzinei noastre în fața mormântului ce va înghite rămășițele pămîntești ale inginerului Pantazzi Barbu și înainte de a ne lăsa ultimul bun rămas, promitem solemn că vom muncii cu abnegație pentru a completa golul lăsat, și cinstindu-i

memoria, să menținem trează lupta cinstită și loială a muncii
și progresului.-

Păstrăm inginerului Barbu Pantazzi o viețuire uitată
amintire.

26 mai 1957.